

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidsste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 15.

Den 1. Mai 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Synden og dens Marsager.

(Fra „the Millennial Star.“)

Da vi fornylig have undersøgt Læren om „Arvesynden“ og fundet, at den — ivertimod den almindeligt antagne Mening — ikke er Marsagen til Synden blandt Menneskenes Born, saa lad os nu undersøge, hvad der bevirker Synd, hvorledes den forplanter sig hos Mennesket, og hvoraf det kommer, at den eksisterer og har Magt til at besmitte denne smukke, øde Skabning.

At Gud vidste, at Mennesket vilde blive denne Magt underlagt, er indlysende af den Kjendsgjerning, at et Forsoningsoffer blev udseet i Evighedens Raad til at fyldestgjøre Retfærdighedens strenge Fordringer for de brudte Love og ringeagtede Bud; og at et saadant Offer var nødvendigt, er ligeledes indlysende af Fortidens Historie, Nutidens Virkeligheder og Guds Ejeneres advarende Røst — som bestandig oploftes mod de Synder, som Jordens Indbyggere begaae — i Forening med Inspirationens Vidnesbyrd, at „Alle have jo syndet, og dem sattes Ere for Gud.“ (Rom. 3, 23.)

Med Sandhed figer den hellige Skrifst: „Mennesket er forunderlig skabt.“ Hans Organisme er — endstjordt i stykkervis for-

staet — i mange Dele et Mysterium for ham. Men desvagtet har han Kundstab nok til at kunne forstaae, at han er af boelig Natur, og at hans Organisme er sammensat af Elementer, som, hvis de retteligen anvendes, ere i stand til at hæve ham op til den høieste Ere i Herlighedens Nibe, og hvis de misbruges, styrte ham i Fornedrelse, Elendighed og usigelig Sammer.

Synden, som liig en ond Daemon er gaaet over Jordens, har syldt sin Bei med alle de Under, som Menneskeslægten har været underlagt; og hvis den ikke mandigt bekjempes og overvindes, vil den styrte sine Øffre i et Hav af frygtelige Straffe. Mennesket har Lidenskaber, Ønster og Tilboeligheder, som ere ham givne i en ødel Hensigt, men utsatte for at blive frygtelig fordervede og sjældigt misbrugte. Uden Ergerrighed vilde han aldrig kjæmpe for den evige Herligheds usorvielige Krone. Uden Brede vilde han ikke see paa Syndens Vedersfrygghed med et roligt og ligegyldigt Øje. Uden Trazten efter Hyldest vilde han aldrig længes efter at have de Godes og Edles Yndeit, eller Guds Bisald. Uden Selvagelse vilde

han ikke heve sig over sidue, fornædrende og vancende Foretagender, og uden Kjærlighed vilde han ikke kunne elste hverken sin Ægtefælle eller sine Born — hverken nyde Hjemmets Glæder eller Himmelens Herlighed.

Disse saavel som alle andre Lidenstaber, som besjæle Mennesket, kunne bruges overensstemmende med den celestiale Lov, og bevirke Lyksalighed, Fred, Glæde, et langt Liv og en stadig Fremadstriden, indtil han næer Døphoie og de evige Liv. Men de sorgelige Folger, som udspinge fra Misbrugten af de samme Lidenstaber og Tilboieligheder, ere saa mange og saa gruelige, at man neppe tor tænke derpaa.

Ærgjerrigheden er som en Spore, der driver Geniet fremad; og føleslos for Menneskeslægtens Lidelser iler han afsted paa sin Bane og udbreder Ulykker, liig den ødelæggende Hagl, og vander sin Bei med Zaarer og Blod. Med sit uboelige Sind og haarde Hjerte sparer han hverken Ven eller Fjende, for at tilfredsstille sin onde Lidenstab.

Naar Vreden raser i Menneskets Indre, og naar dette vilde Ulhyre ikke tæmmes af Viisdom, men lades los, da griber Mord hans hoire Haand og Galstab hans venstre, og vild Fortvivelse staaer afsmaled paa hans morke, fordreiede Ansigt. Hvor megen Jammer er ikke bevirket i Verden ved at de Maghavende ere blevne et Bytte for utæmmet Vrede! Den har tilintetgjort Nationer, ødelagt Stæder og udviklet mange af de frigtede Under, som Ærgjerrigheden arber, og indfinder den sig i Familiefredsen, finde vi Freden brudt, Forhaabninger tilintetgjorte, Kjærligheden flygtet og mange Ulykker hjemføge Familiens Medlemmer som Felge af, at man har ladet sig henrije af sin Vrede.

Eysten til at vinde Hyldest og Bisald vil twinge ham, som besidder glimrende

Talenter, til at ydmnge sig for den uskjonsomme Hob, og være og gjøre hvad som helst, for at vinde Daarerets verdloze Bisald. Uden Veiledning af Sandhedens og Viisdommens Grundsatninger seer han ikke ind i den mystiske Fremtid; men Diebliklets Barn tillastes det magre Been, som han higede efter, og er tilfreds dermed, indtil hans Berommelsestid er forbi, og da først vaagner han til Bevidsthed om sin virkelige Glændighed.

Kjærligheden er udartet til Sandelighed og Toilesloshed, som sylder Jorden med mere Glændighed end alle de andre Lidenstaber til sammen. Der findes ikke et eneste Spor af Dyd og Sjæleadel hos Menneskene, uden den jo vil udsltte og tilintetgiøre det. Gre, Taknemmelighed, Medlidenhed, Sandhed, Erlighed, reen Kjærlighed og Alt, hvad som betegner Menneskets Slægtstab med Gud — Alt forsvinder ved dens affstelige Nærvarelse, medens den sylder Jorden med en affældig, udartet Befolning. „Bud eet Mennesket om Synden ind i Verden,” ellers vilde den aldrig have egisteret paa denne Jord; men de samme Aarsager, som fremkaldte den hos den første Overtræder, har fremkaldt den hos Alle. Mennesket er altsaa et boieligt Øksen, der paavirkes af forskellige Indflydelses — af det Onde og det Gode. Hiiint trykker ham ned, dette ophoier ham blandt Guds Slabninger. Hiiint arbeider med ham for at saae ham til at misbruge de ødle Lidenstaber, som ere ham givne; dette tilskynder ham til at bruge dem i de ødlest og bedste Diemed. Herfra striver sig Synden og dens Folger. Aarsagen er indlysende. Som et Fornuftvæsen er Mennesket begavet med Tilboieligheder og Egenstaber, der kunne ophoie ham; men Satan, som altid er rede, søger at benytte dem til Menneskeslægtens Fordommelse. Saaledes er der en bestandig Kamp hos Enhver, der ønsker Døphoie;

Kjødet mod Aanden — Aanden mod Kjødet. Dersom Mennesket altid alvorligt søger Guds Aands Bistand, og kæmper standhaftigt mod det Onde, da vil Aanden hæve sig over Kjødet, og hans nuværende Organisation vil kunne indtage den forsonede Stilling, ved at han efterlever rigtige Grundsætninger og den celestiale Lov. Hvis han derimod giver efter i Kampen, vil Kjødet triumphere, besmitte Aanden og bringe usigelig Glædighed over den Overvundne. Tag det, som Du vil, — Veien til Ophoelse er den lykkeligste og bedste, baade nu og evindeligen. Naar ethvert Onske er behersket, enhver Lidenksab temmet, enhver Tilboielighed underkastet, og de alle staae under den Hellig-Aands fornuftige Veiledning, da er han stillet for de ædleste og helligste Nydelser.

Men Alle have syndet; dersor have Alle mere eller mindre givet efter for Kjødelighed. Dette forudsaae Gud. Da han vidste, Satan vilde bestræbe sig for at ruinere Menneskene, aabnede han en Udbrei for dem, hvorved de kunde undgaae den truende Fare. Hvis Mennesket ikke var blevet utsat for det Ondes Indflydelse, vilde han aldrig være falden. Men da kunde han ikke være blevet prøvet, han kunde ikke have lært at regjere sig selv, og, som en nødvendig Folge deraf, heller ikke Andre. Opnaaelsen af Regjeringsdygtighed er een af Hovedhensigterne med denne Skabning — Dygtighed til at kunne regjere sig selv og alt sit Afskom i al Ewighed. Uden at han grundigt forstod Regjeringsprinciperne, kunde han ikke handle med Viisdom under den store Elohim's Overherredomme, kunde ikke præsidere over Skabningernes Skjæbne, og — da han aldrig havde haft Erfaring — kunde han ikke have Kundstab om, hvorledes han skulde regjere og styre saadanne Basener som vi. Dersor er det Ondes Magt uundværlig, paa det at Mennesket ved at

udsættes for dens syndige Fristelser kunde prøves og findes værdig, og i Erfaringens Skole lære Viisdom og Kundstab, som aldrig kunde erhverves paa nogen anden Maade. Hvilkten uendelig Viisdom er ikke udfoldet endog i de mindste Enkeltheder af alle Guds Planer og Hensigter! Men Gud, som kendte alt dette, som kendte Menneskets Udygtighed til at imodstaae de mangfoldige Indflydelsner, som vilde blive anvendte paa ham, besluttede i sin Retfærdighed at udruste Mennesket med saadanne Vaaben, som kunde sikre ham Seirenen over hans store Modstander. Dersor sendte han sin Son Jesus Christus til Verdens Gjenleøning; dersor lærte han Mennesket Evangeliets hellige Principer, og lovede ham Velsignelser, som kunn kunde erholdes ved Lydighed mod dets Fordringer; og tilsidst gav han ham den Hellig-Aand, ved hvis usatteerlige Hjælp han bliver istand til at overvinde sin Saligheds Fjende.

Vel er Djævelen et Onde, men et nødvendigt Onde, hvilket vi have seet af ovenanførte Grunde. Han søger at hindre Guds Planer, at udrydde hans Ejendom af Jordens, at udbrede Fordærvelse, Glædighed og Synd blandt Menneskernes Barn, og søger at fylde de Helliges Leir med Misforståelse og Apostasi; men i Alt dette fremmer han kun de Planer, der ere lagte af den Gud, som Djævlene troe paa, og for hvis Magt de sjælve. Alle kunne ikke blive ophoiede i de evige Verden. Alle kæmpe ikke mandigt not, for at kunne overvinde deres Øyster og Tilboieligheder, som Satan søger at benytte sig af til deres Fordærvelse. Men uden denne Prove vilde de Edle og Onde, de Mægtige og Svage, en Jesus og en Judas, Propheten og hans Mordere, modtage eens Belønning og blive talte sammen. Den celestiale Lov kræver først og fremmest Lydighed og Ædnyghed; dernæst

Aftaaelse fra alle sandelige Lyster; Selvfornegtelse, og en noiagtig Efterlevelse af alle Guds Bud og Besalinger, hvilket vil lede Menneskene til de herligste Resultater. Men da disse guddommelige Love tilside-sættes — da enhver Stægt synker dybere og dybere, og fjerner sig mere og mere fra det oprindelige Monster, bliver Kjødets Magt stærkere, Lidensaberne lade sig lettere opslamine og blive kraftigere Midler i Satans Haand til Forsommelsen af hans Hensigter. Heraf kunne vi indsee Nødvendigheden af den celestiale Wegtestabslov, der er given i den Hensigt, at en renere og helligere Sæd kunde blive opreist til at gaae foran i den sidste store Kamp og frarive Djævelen det Herredomme, som han har tilranet sig over denne Jord, som vi beboe. De ville banlyse ham fra sig selv, fra deres Hjem, fra deres Land og tilsidst fra Verden. Da vil han blive bunden, naar han ikke længere har nogen Magt paa Jordens — naar Mænd og Kvinder blive opdragne i Hellighed og Reenhed, og anvender alle sine Sjæls- og Legemiskræfter for at overvinde Alt, hvad der strider mod Evangeliets Grundsatninger. Det er ikke noget ringe Foretagende, vi ere bestjæstigede med, ingen ubetydelig Kamp, som udfordrer vore Kræfter og Evner, ingen svag Fjende, vi have til Modstander; men Dag for Dag, Time for Time maae vi være i Virksomhed. Svaghed efter Svaghed maa overvindes. Verdder, som med Tiden ville blive organiserede og besolkede, ere ashængige af vor vor Kamp og Seier, paa det at Fremadstridningens Værk bestandigen kan fortsættes og Prophetens Ord blive opfyldte: „Paa Forogelsen af hans Fyrstedomme og Fred stal der ingen Ende være.“ (Ez. 9, 7.) Det er ikke „Arvesynden,“ vi nu skulle frelses fra; Gjenloesningen deraf er skeet, og dens Folger — hvoriblandt Døden — ville opphøre. Det er Kampen mod

os selv, som vi nu med Mandighed og Standhaftighed skulle udkæmpe ved Him-melens Bisstand, for at vi kunne undgaae den anden Død. Gud har gjort sin Deel, og vi maae gjøre vor. Han har givet os Midlerne — vi maae anvende dem. Han tilbyder os den fornødne Kraft og Styrke for hver Dag — vi maae modtage og benytte den. Han giver os Vaaben ihænde til vojt Forsvar, og vi maae isore os Troens Skjold — mægtig Tro, og med Aandens Sværd slaae os igjennem alle Hindringer. Dersom vi frygte eller give op, er Skjolden vor egen, og det bliver til Bancre for os; men dersom vi standhaftigt holde ud i Striden, er Seiren vis. Dette maae vi imidlertid aldrig forglemme, at Fjenden sover ikke, eller forunder sig nogen Hvile. Det hedder sig at arbeide og kæmpe tidligt og silde indtil Valpladsen bliver vor og Seiren tilsmiler Seievinderen.

En anden Ting skulde vi ogsaa lægge vel paa Hjertet, og det er, at det ikke er en theoretisk og indbildt Strid, hvormod der har været saa megen unyttig Tale, men et practisk Hverdagسانliggende. Er Du gjenstridig? Lør Lydighed og Ydmighed. Er Du hjælelligfindet? Erhverv Dig Reenhed — Reenhed i Tanker, Reenhed i Tale og Reenhed i Handling. Er Du hidsig? Studer Sagmodighed, indtil Du bliver Herre over din Brede. Har Du et fortadeligt, pirreligt Humeur? Knuus det under din Hæl. Er Du ødsel? Lør Sparsommelighed. Er Du sneverhjertet og gjerrig? Tilegn Dig Gavmildhed af et glad Hjerte. Ligemeget hvori vore Svagheder bestaae, vi maae overvinde dem. Ligemeget hvilken Deel af vor Person eller Væsen Satan angriber, hvis vi kæmpe mandig og have Guds Aands Bisstand, ville vi gaae af med Seiren. Da ville vi kunne slattere de herlige Kræfter, hvormed Gud har begavet os, og, dersom

vi benytte dem retteligen, bidrage meget til Guds Hensfigters Fremme; og da er vor Belønning vis, og hver Dag, vi leve,

vil Hjelpe os en sod Formag paa Fremtidens Glæder.

Nødvendigheden af at uddanne vor Aand.

(Fra „the Millennial Star.“)

At uddanne og forædle sin Aand er Noget, hvorpaa Alle burde lægge særlig Bind. Fornemmelig skulle dette være Tilfælde med dem, som ere „kaldede til at være Hellige;“ thi vi leve i en Tidsalder, der er svanger paa store Begivenheder — en Tid, ved hvis Bestuelse Propheterne fordum udtalte sig med den hjerteligste og meest levende Glæde, naar deres Aands Syner oplodes for dem, og de med dyb Erefrygt og Beundring saae de store Tildragelser, som skulle finde Sted i de sidste Dage, da Israel skal blive „Hovedet og ille Halen.“ For at gjøre Israel til Hovedet udtræves der noget Mere, end de Hverdagssbegivenheder, som omringe os, og alt Israels Huses Over, Energi og Foretagelsesaand vil blive vækket.

Det tilkommer os at uddanne og berede os til at indtage hvilkensomhelst Plads, vi maatte blive kaldte til i Fremtiden.

Til Uddannelsen af vor Aand vil der medgaae en Række af Aar, anvendte med den største Flid og Udholdenhed, for at kunne opnaae nogen Grad af Fuldkommenhed. En og alene at læse Boger og Skrifter vil ikke være af stort Gavn for os. Vi kunne læse udmærkede Afhandlinger, fortræffelige Taler, vise Raad og meget interessante Lærdomme; men med mindre vi grunde paa dem og bestrebe os for practist at udføre, hvad som er os theoretist givet; vil vor Læsning være os til lidens Nutte.

At erhverve sig Viisdom, er ethvert fremadstræbende Menneskes Formaal; og at Herren finder Belbehag i dem, som torste efter Viisdom, er indlysende af Boretningen om Salomon, for hvem Herren aabenbarede sig i Gibeon og sagde: „Begjer, hvad jeg skal give Dig.“ Salomon tilstod, efter at have bevidnet Guds Godhed mod David, sin Fader, sin Mangl paa Forstand til at regjere et saa stort Folk sem Israel og sagde: „Giv din Ejener et forstandigt Hjerte til at domme dit Folk, og med Forstand at stille mellem Godt og Ondt; thi hvo kan ellers domme dette dit mægtige Folk.“ Efterat have roest ham for hans gode Valg, sagde Herren til ham: „See jeg haver givet Dig et viist og forstandigt Hjerte, at der ikke haver været Nogen som Du for Dig, ei heller skal der opstaae efter Dig Nogen, som Du.“ (i Kong. 3.) Apostelen Jacob erklærer ligeledes, at „dersom Nogen flettes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham.“ (1, 5.) Heraf seer man tydeligt, at Herren finder Glæde i at tildele dem Viisdom, som føge den; og det skulle i Sandhed være Enhvers Bestræbelse at erholde den.:

Men man hører ofte det Spørgsmaal fremsat: „Hvorledes kunne vi i Betragtning af vores Omstændigheder saae Viisdom, udvikles og gjøre saadanne Fremstridt, at vi kunne blive tilskede til at boe med „fuldkomne, retfærdige Mænds Aan-

der?" Nogle saa Vink om hvorledes man kan uddanne sin Land, vilde maaстee være gavnlige.

De Sidste - Dages Hellige bestaae, ligesom de Forrige-Dages Hellige, fornemmelig af Arbeidsklassen — dem, hvis Forretning det er at tjene sit Bred i sit Ansigt Sved, og som mangle de Fordede, som en dannet Opdragelse giver. Men ikke saa snart annamme de Evangeliet, forend de næsten Alle uden Undtagelse begynde at uddanne sig og arbeide sig et godt Stykke fremad. Vi kunne maaстee ikke vælge noget bedre Eksempel paa, hvorledes Menneskene kunne undervise sig selv, end Orson Pratt, hvis Utrettelighed og Flid har været et lysende Eksempel for de unge Mænd i Kirken. Sine Kundskaber har han erhvervet sig ved sin Udholdenhed i Prebens og Førsøgelsens Tid, og medens han har været optagen af sit ansvarsfulde Kalds Forvaltning; men Intet har kunnet hindre ham fra at erholde Viisdommens uskatteerlige Perle.

Salomon siger, at „der er Tid til enhver Ting,” og vi finde Bekræftelse herpaa i vort daglige Liv. Ligemeget hvor meget vor Opmærksomhed kan være optagen af Forretninger, hvis vi blot have Billien, kunne vi altid finde en Stund, som vi kunne offre til vor Lands Udbvikling og Forædling. Haandværkeren, som arbeider 10 a 12 Timer om Dagen, Landmanden, som arbeider fra Solens Opgang til dens Nedgang — Alle kunne have en lidet Tid, dersom de ønske det. Nogle af de lærdeste Mænd i denne Nation (i England) have øste maattet arbeide tidligt og silde i en meget underordnet Stilling, og der lagt den Grundvold, hvorpaa de siden have bygget og svunget sig op til deres nuværende, berømmelige Standpunkt.

Det er en Vanere for unge Mænd i denne Slægt ikke at kunne løse og strive, naar man seer de mange Leiligheder, som

de kunde benytte sig af, hvis de blot vilde. Uden disse to Ting kan kun lidet Godt udrettes. Der udkræves ikke blot Billie, men ogsaa Flid og Udholdenhed. Vi ere ansvarlige for hvorledes vi opføre os i denne Prebetilstand og tillige for Anvendelsen af vor Tid. Herren siger ved sin Prophet Joseph Smith i en Aabenbaring, given i August 1831: „Du skal ikke bortudsle din Tid, ei heller skal Du begrave dit Talent, saa det ikke skal kjen-des.“ Enhver vil visstnok ved at stue tilbage paa sit henrundne Liv opdage, at en heel Deel af hans Tid har været ueffektivt, eller bortudslet til ingen Nutte. Saadant skulde ikke finde Sted i Israel. Alle skulde bestrebe sig for at anvende sin Tid til Efterlevelsen af folgende Raad eller Besaling: „Søger med Flid, og lærer hverandre Viisdoms Ord; ja, udsøger Viisdoms Ord af de bedste Boger, søger Lærdom ved Læsning og Tro.“ (Pagtens Bog, Side 49, 36.) Dette er en nødvendig Pligt, som paahvisler os. Vi skulde huusholde saaledes med vor Tid, at vi kunde offre en Deel af hver Dag til Læsning af „de bedste Boger,” som ere indenfor vort Omraade. I Særdeleshed burde vi gjøre os bekjendte med Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og andre af Kirkens Skrifter, og tilegne os „Viisdoms Ord,” saa vi til enhver Tid kunne oplyse vore Medmennesker, der maatte ønske det, om Grunden til det Haab, vi have annammet.

Vi ere Alle velsignede med den Sjælevne at kunne tanke, og ved en Smule Eftertanke ville vi kunne forvisse os om, at denne Evne kan behøres og betydeligt udbilles, saa at man kan høste det størst mulige Gavn deraf. Man kan Intet foretage sig uden det sætter tankerne i større eller mindre Virksomhed, ligemeget hvad Gens Bestjæltigelse monne være — om det er Hyrden ved sin Hjord, Land-

manden i hans forskellige Sysler ester Aarstidens Bestaffenhed, Haandværkeren, Kjøbmanden eller den Lærd. Vi ere enkelte Mand, som have vidst at anvende deres Tankeevner, talskyldige for den store Hurtighed, hvormed vi kunne reise fra Stad til Stad, fra Nation til Nation, over Land og over Hav, og for de vigtige Opdagelser i videnstabelig Henseende og for de forskellige Opsindelser, som bidrage saa meget til vor Bequemmelighed. Det er ganske vist, at Tanken kan behøres og concentreres i det, som vi ønske at uddanne os i. Saaledes er det nødvendigt, naar vi ønske at erhverve os Kundskaber ved Læsning, at fåste vores Tanker udelukkende paa det Emne, som omhandles. Vore Forestillinger dannes fornemmelig ved den Opdragelse, vi have nydt. Alle burde grunde paa, hvad de have læst, saa det kan fåste sig i deres Hukommelse.

Sproget er Midlet, hvorved vi udtrykke vores Tanker, og som en almindelig Regel gjælder, at jo større dets Simpelhed og Letfattelighed er, desto større er dets Kraft. Sandheden er kraftig i sig selv, og behøver ikke megen Forskjennelse. Det er Sandheden, vi udtales, og ikke Sproget, som gjøre vores Tanker saa værdifulde. Desvagt er Sproget af stor Vigtighed, og vi burde derfor Alle gjøre os saa bejendte med vort Modersmaal som muligt, for at kunne iklæde vores Tanker et passende Sprog.

Da Jesus Christus bestrev den Hellig-Lands Embede, sagde han: „Men Talsmanden, den Hellig-Land, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og paaminde Eder om alle Ting, som jeg haver sagt Eder.“ (Joh. 14, 26.) Apostlernes Sind være fyldte med Sandhed, som de havde annammet formedelst Frelserens mundtlige Belærelse, og en Deel af Talsmandens Mission bestod i at bringe til deres Grindring de

Principer, Raad og Lærdomme, som deres Herre og Mester havde meddeelt dem.

Vi modtage ikke alene mundtlige Lærdomme fra dem, som ere satte til at styre, raade og lære os, men vi faae ogsaa Belærelse af dem gjennem deres Skrifter, som det er nødvendigt for os at blive bejendte med, at vort Sind maa blive fyldt med Kundstab, saa at den Hellig-Land kan have Noget at bringe til vor Grindring. Propheten Brigham bemærker i en Tale, holdt den 8de Mai 1853:

„Menneskene ere af Naturen uafhængige og fornuftige Væsener, — de ere skabte i den udtrykkelige Hensigt, at op-hoie sig selv. Naar de af Hjertet føge Viisdom, ville de faae Forstand. Det er Kilden; gaa og drif af den, eller med andre Ord: beed og faae Alt, hvad I kunne ønske, thi den er uudtommelig, — der vil aldrig blive mindre i den. Det tilkommer Eder og mig at sege Viisdom, saa vi kunne blive beredte til Døphioelle og evigt Liv i Niger, som bestaae evindeligen.“

Vi skulle ihukomme, at det er vor Pligt at „sege Lærdom ved Læsning og ved Tro,“ og „at Guds frygt er en Begyndelse til Viisdom, og Kundstab om det Hellige er Forstand;“ og vi kunne med Sikkerhed love dem; som have fast besluttet at ville uddanne og forædle sin Land, at Viisdom vil blive dem given, og at de ville blive rigeligen belønede for deres Moje, ligemeget hvorledes deres Omstændigheder nu monne være, dersom de i Bon og Paakaldelse troeligen føge den Hellig-Lands Bisstand.

Vore Søstre skulle ogsaa fåste deres Opmærksomhed alvorligt paa deres aandelige Udvikling; thi dem er anbetret Varetægten over den opvogende Generation, og „som Kvisten boies, bliver Træet.“ Hvor magtpaalliggende er det ikke, at de skulle berede sig til at varetage deres ansvarsfulde Kald. Apostelen Jacob figer i sit

Brev, at det Menneske, som er „Ordets Hører og ikke dets Gjører, er liig en Mand, som betragter sit legemlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv og gik bort, og glemte strax, hvordan han var.“ Dette er ogsaa Tilfælde med dem af „Stjernens“ Læsere, som læse, men som ikke sege at sætte i Udsorelse de Raad og Lærdomme, som den indeholder. De ville priſe et Stykke eller en Afsætning og udtryde: det er „sandt,“ „fortræffeligt,“ osv., og lader det ofte dermed være nok. De Instructioner, som gives os gjennem „Stjernen,“ ere til vor Saliggjørelse og Ophojselse i Guds Rige, og om vi forlæste dem, vil det være til vor Fordærvelse.

President Kimball bemærker i en af sine Taler, hvori han fremstætter Modres Pligter: „Modre, jeg ønsker I vilbe vaagne op og virke i Eders Kald og Stilling, ligesom Brodrene i deres.“ Da Børnene ere overladte til Moderens Omsorg, er det hende, som lægger Grundvolden for deres Begreber, og har Magt til i en stor Grad at danne deres Ideer og Forestillinger, og inspirere dem med de sjællæsteste Beslutninger.

Vort Sind kan betydeligt forbedres ved Bestuelsen af Alt, hvad der omgiver os. Der er Mange, som aldrig ere blevne gjorte opmærksomme paa de Ting, der omgive dem, hvis Liv henrinder, uden at de hjælpe Noget til dets sjællæsteste Hjælper. De see Intet, som kan opvække deres Be-

undring, nogen de kunne være omringede af de yndigste Naturfjønsheder. Hvor langt anderledes er det ikke med ham, som er blevet lært at samle Viisdom og Kundskab ved Sagtagelse! Der gives kun saa Ting, som hans Gud morder, uden de jo bringe ham til at anstille Betragtninger. Hans sagtagende Sind vil finde, at

„Tunger have Skovens Sale,
Kildevaldet er en Bog,
Stenene ham høit tiltale —
Godt i Ultig seer han og.“

Omdøfssjøndt de Hellige i denne Prøvetilstand staae paa et lavt Standpunkt, saa folger dog ikke deraf, at de skulle være uvidende; ei heller skulde „ædle Hjælper“ og Længselen efter noget Høiere og Skønnere være fremmed i Arbeiderens Hytte. Vi vinde en herlig Erfaring i vores Liidelser, og om vi have Fattigdom, Prævelser og Gjenvordigheder, saa er det for vor Ophojselse og Fuldkommengjørelse. Evigt Liv og Ophojselse ligge foran os, dersom vi ville kjæmpe mandigt for Belemnningen, der er utsat, ved ikke at forsømme nogen Lejlighed til at forædle og uddarne os, ved at sætte i practisif Udsorelse i vort daglige Liv de Instructioner, Viisdomsord og hellige Raad, som vi bestandigen modtage. Da kunne vi „leve ved ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund,“ „befæste vor Kældelse og vor Udvælgelse,“ og blive frelste med alle de Helligjorte i vor Guds Rige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ſte Mai.

Angaaende Emigrationens Afgang. Vi have herved den Glæde at underrette de Hellige om, at vores Brodre og Søstre, der samledes her i København i Slutningen af Marts sidstleden, for at emigrere, afgik herfra den 1ſte April, 355 Sjæle, nemlig 224 Danske, 113 Svenske og 18 Norske, med Dampſkibet „L. N. Hvidt,“ Capitain Carl. Veiret var meget uroligt og stormende, især de to første Døgn, men

Capitainen fastede Under de to første Nætter og formedelst Guds Hjælp og en omhyggelig og viis Fremgangsmaade med Seiladsen foraarsagedes ingen anden Ulemp^e for Passagererne, end den sædvanlige Søsyge. Den 5te naaedes England om Aftenen Kl. 8., og vi ankomme i Mundingen af Humberfloden. Den paafølgende Morgen Kl. 6 gik vi ind i Dokken ved Grimsby, blev modtagne af Eldste Williams, landsatte og Kl. 12 Middag dampede vi afsted paa Jernbanen med et Extratog og i en Takt af 40 engelske Mile i Timen, og naaede Liverpool Kl. 8 Aften, hvor Præsident Calkin modtog os, og besorgede os brakte til et Hotel. Det var en stor Forandring for os at komme fra den urolige Sø til det sjonne England, hvor Alt stod i fuld Flor; Marker og Enge var gronne og det brogede og smukke Øvæg og Faarehjørde græssede paa Markerne; de gronne Hægn og Træer var beklædte med det unge Løv og prangede med Blomster; alt dette tillsigemed en solvarm Dag, og den travle Virksomhed, der viste sig overalt, gjorde et overraskende og behageligt Indtryk paa vore Nordboer.

Torsdagen den 7de April forte en lidet Dampbaad os ud til det store todækkede Paketskib „William Tapscott,“ fort af Capitain Bell. Her begyndte et nyt Liv for vore Emigranter, og de blev organiserede og ordnede i deres Afdelinger og anvisse deres Bladse og Koier. De standinaviske Hellige indtog den ene Side af Skibet, og de engelske og nogle schweizeriske Hellige, tilsammen omrent 360 Sjæle, den anden Side. Alle blev organiserede og ordnede i Quartarer med deres præsiderende Eldste. Som Præsident over det Hele var Eldste Neslen, og hans Naadgivere Eldsterne Harris og Nowley. Under dem præsiderede over de Danske Eldsterne S. P. Guhl, J. F. Klingbeck, P. A. Hjeldsted, Anders Petersen, Lars Nilsson, Morten Petersen. Tolke: C. Jeppesen og Niels Jacobsen; Kolke: H. O. Maglebye og Anton Petersen.

Efter at Alt var organiseret og vi havde opfyldt hvad der paalaae os med Hensyn til vore Emigranter, toge vi en dybtfølt Afsted med dem; og Mandagen den 11te April bugseredes Skibet ud til Soes med den kostbare Ladning af 720 Sjæle. Ma Herren velsigne deres Reise og føre dem lykkelig og vel frem til deres Bestemmelsessted. De sendte Alle deres hjertelige Hilsener til Brodre og Søstre, Beslægtede og Venner.

I Selskab med vores elstelige Brodre, Eldste Woodard, Præsident over den schweizeriske og italieniske Mission, og Eldste N. Wilhelmsen, begavde vi os paa Hjemveien, besøgte Birmingham og London, tog dersra med Dampskib til Hamborg og ankom hjem Onsdagen den 20de f. M., taknemmelig til Herren for hans beskyttende Baretagt, og at vort ansvarfulde Hverv med Hensyn til Emigrationen formedelst Guds Naade og Hjælp er lykkelig og vel udført til alle Parters Tilfredshed.

Til Slutning kunne vi ikke undlade at bemærke den Forekommenhed, Kærlighed og Velvillie, som vistes os af Præsidenterne Calkin, Ross og Budge, samt Eldste Williams og Brodrerne paa Contoiret i Liverpool; ligeledes af de engelske Hellige, med hvem vi kom i Berørelse. Vi ere ligeledes „L. N. Hvidts“ Eier, Capitain, Styrmand og Mandstab særdeles forbundne for deres Humanitet, Velvillighed og Ejendomstilstand imod os. Ma Herren velsigne dem Alle.

Til de standinaviske Hellige sige vi: Arbeider for Eders Besvielse; gjører alt muligt for at I kunne gaae ud, medens Veien er aaben, værer trofaste i Eders

Pligters Udsøvelse, rene og hellige i Eders Levnet, at I kunne bestaae paa Trængsels Dag. Krige og Uroligheder staae for Døren; mørke Uveirsstyrer samle sig over Nationerne; og vi bøllage dem, som ikke have Gud til Ven, naar det bryder lys.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Chronicle.“)

(Fortsat fra Side 221.)

Den syvende Morgen hørtes Trompeternes Lyd, der forlyndte en høitidelig Fest i Templet, opført af Psammis. Præsterne havde triumpheret; den herlige Nil flod endnu engang klar og reen som Crystal. Ægyptens Fjenders Arm var forvertet og Landet jubledе over sin Konges Fasthed. Hebreerne havde forgjæves fordrat vore Slavers Frigivelse. Deres For nærmelse mod Ægypternes Gud havde valt Nationens Herrenerst, og fra hin Time af fordobledes Agget, og ti Gange haardere Arbeide blev deres Lod. Paa hin Dag forlyndte den kongelige Proclamation, at Flodens gjenbundne Majestæt skulle feires af alle Ægyptens Herrer. I Pharaos Folge traadte jeg ind i Nilens Tempel.

Naar vil Verden etter saae en saadan Bygning at see? I hine uhyre Buegange, hine Rækker af colossale Soiler, hine ubegrændede Taghvælvinger, som saae ud ligesom Midnatshimmelens hvalte Bue — saa høit og vidtudstrakt hævede de sig over vore Hoveder — sollte Hjertet ubikaarligt Menneskets Ringhed. Hele den kongelige Processions store og glimrende Pragt syntes sammenlignelsesviis tun som Stovgrannet, der glindser i Solstraalerne, Vore lange Rækker af Præster og Fyrster syntes blot som Insecter, og uagtet de funklede af Guld og Wedelstene, saae de

alligevel fun ud som Insecternes glindende Binger. Larmen af vore Tamburiner, Klangen af vore Trompeter, Musiken af vore Harpespilleres og Sangeres Skarer — Alt tabte sig i disse uhyre Hvælvinger, ligesom Græshoppens Summen ved Aftentid. Alt var ærefrygt-indgydende Storhed. Vi bevægede os som i det Indre af et mægtigt Bjerg, der havde bragt os ind i dets Hulers Hemmeligheder, for at boie Menneskets Stolthed.

Ester at have snoet os igjennem hine prægtige Buegange, traadte endelig Præsterne frem foran Alle for at paabegynde Ceremonierne. Flammerne af deres vellugtende Falster var det eneste Lys, og Rogen af Rosgelseskarrerne opsteg og indhyllede rigeligen Lyset, som glimtede paa de hellige Mures Billedhuggerarbeide. Hine Billeder vare et Mesterværk i sig selv. Enhver krybende Ting, som den avlende Naturkraft kunde frembringe, var afbilleder; enhver Art af Dyr, som blev til formedelst Hede og Tugtighed, enhver Skæning, som fil Liv paa Nilens befrugtende Jordbund, var udhugget der, og deres Stikkeler antog et gruopvækkende og besynderligt Udseende i den hellige Ilds ustädige og flygtige Skin; ja endnu mere strælindsjagende og underlige vare de som Sindbilleder paa hine frygtelige Magter, som herste i Vandernes Verden, og for-

færde de syndbetyngede Døde med evige Qualer.

Men i det Dieblit Offringen stulde foregaae, da Pharaos satte sin Fod paa Høialterets Trin, og da Røgelsen allerede var i hans Haand for at kastes i Silden, stode de to Hebreere for hans Asyn. I højt Dieblit sollte jeg mig betagen af Stækket. Alt omkring mig var indhyllet i Tusmørke, var mystisk og frugteltig. Selv de livløse Figurer, som i tusindvis vare udhugne paa Klippestylerne, lunde have været Nok til at lammie Hjertet. Men ved Synet af disse to gamle Mænd, der saaledes stode ubevægelige i Kongens Bei, sollte jeg en overnaturlig Bevidsthed om, at en eller anden uudtalelig Rædsel forestod. I den samme Tone og Holdning, med hvilken de havde trodset Kongen paa Nilens Bredder, forlangte de nu i dens Tempel Hebreernes Frigivelse.

Men de vare nu langt fra den hellige Flod, som de havde havt Magt til at besmitte; de stode nu midt i det prægtige Tempel, som for dem maatte være et Fængsel; de vare omringede af Spyd og Ør, hvorfra der ikke funde være Tanke om Undvigelse. Pharaos, som i sit Indre jubledе ved Overbeviisningen om, at hans Fjender nu dumdristigt havde lastet sig i hans Bold,aabenhærede ved Udtrykket i sit Ansigt al den hormodige Hevnighed, som var indgroet i hans Natur. „I forlange Frihed for Eders Med-Slaver,“ sagde han, „udbed den først for Eder selv!“ De hebraiske Anførere stode tause og ubevægelige. „Bel, Frihed skulle I faae. Førend denne Fod flytter sig fra den Plet, hvor jeg nu sætter den, skulle I begge være frie; frie som Flammen paa Alteret hist; frie som Aften af de Brødefulde, der adspredes i Lusten; frie som Windstødene, der henveire den — et Advarselstegn for alle Forrådere og Oprørere evindeligen!“

Medens han talte, skyttede to Hobe af Præster frem, den ene for at forsøge Silden paa Høialteret, den anden for at give Forbryderne og kaste dem i Luerne. Jeg gys্তede ved denne strækkelige Dom, og kastede min Kappe over Hovedet, for at undgaae Synet af deres Dødklamp. Der var et Dieblits Dødsstille. Jeg løftede min Kappe — Alt var Mørke; den blusende Ild paa Alteret var doet hen til en svag Lue; men ved den udøende Lyshning kunde jeg endnu see de to Hebreere, der stode ligesom Dødens Skygger med deres blege og alvorlige Ansigtet vendte mod Kongen, paa hvem de fæstede deres gjen-nemborende Blisse. Tilsidst faae jeg den sjæbnesvængre Stab løftes op og bevæges over Alteret. Himmel! hvilket grueligt Syn paafulgte! Fra Gloderne paa Alteret faae jeg en Oldsøle pludselig hæve sig, som ud af en Vulkans Indre. Brede Stromme af flammende Ild, der blendede Diet, sjod op lige til Templets Taghævel-vinger, og viste enhver truende Figur, et-hvert stækkindjagende Billedet, et-hvert my-stisk Tankeprog, som var anbragt paa hine hjæmpemæssige Mures uendelige Forzirin-ger, faa tydeligt, som om Middagssolens Straaler havde belyst dem, og endda for-øgedes Flammen fra Alteret, indtil Alt stod i lyse Luer. Fontainer og Vandfald af Flammer af enhver pragtfuld Farve, fra Svovblaat til Blodrodt flyngedes, væltedes og hvirvledes rundt Væggene, omstattede enhver Soile, og snoede sig ligesom Myriader af uhøre Slanger langs enhver Linie og Cirkel af den store Bygning. Alt omkring os, Alt over os var et Sildhav. Vore Dine blendedes af Silden Glands, vore Dren bedøvedes af dens Knittren og Susen. Rundt om Alterets Fod opsteg en tyk og dræbende Røg. Den opsteg fra en Hob Afsæ — Præ-sterne, som havde staet indenfor den hel-lige Kreds, vare faldne som Øffre ved

Foden af deres eget Alter. Flammerne havde grebet dem og de brændtes levende. I denne Oldhule hørtes nu ingen Lyd uden den, som det ræsende Element, der havde bemægtiget sig Alt, frembragte. Alle var forstummede af Forsærdeelse. Konge, Præst, Kriger — Alle bævede i sit Underste af Skæk og Gru, Alle blev slagne med Frygt for Dødens Vælde.

Endnu engang oploftede jeg mine Dine fra Gulvet, og saae efter Øphavsmændene til vor Ulykke. De stode ubevægelige, usvedne, usorsærde. Endog deres Selverlokker bevægedes ikke af Hvirvelbinden, som slyngede Flammen med rimodstaaelig Hestighed igennem Templet. Da saae jeg atter Staven blive loftet. Tordenen rullede, Murene rystede, Luerne tiltog og udbredte sig med tifold Hæseri rundt om Væggene, og — kunde jeg troe mine egne bedragelige Sandser! — selve Murene vrimlede af de hæsligste Skabninger. Ethvert Billed bevægede sig og dirrede; de utallige Krybde, som harde krevet Aarhundreders Arbeide at saae udhugget i Granitbløkkene, blev besjælede af Liv.^{*)} Frøen, Fjirbenet, Øglen, Skorpionen, Tufsen og ethvert væmmeligt Kryb, Slimdyr, Dyr med Finne, Dyr med Kloer, Tusindbenet, giftige og stinkende — en umaadelig Mængde af alle disse Naturens frugtelige Frembringelser, som den ellers af Barmhertighed skjuler i Vandenes Dyb — alle kom frem for Dagens Lys, alle vogede til en Størrelse, som i sig selv vilde have været nok til at indjage Skæk og Forsærdeelse, alle i vanhellig Virksomhed sværmende, snoende, surrende og hængende deres hæslige Skikkeler rundt omkring. Næseborene vendte sig bort,

Diet skjulte sig i sin Hulning, Berørelsen fremkaldte en Gysen gjennem alle Lemmer, og Hjerlet hensygnede ved dette Syn. Fremdeles vedbleve de at øse ned, som om selve Væggene forvandledes til levende Kryb; fremdeles saldt de, sprang de, regnede de ned fra enhver Plet af den uhyre Bygning. Forbandelsen med Krybdyr var kommen i fuldt Maal over dem, der tilbade disse væmmelige Skabninger.

Tilsidst gav det Frygtelige ved dette Stue os Styrke. Vi begave os fra Stedet. Kongen, der var udmattet, afstræstet og bedækket med Dødens Bleghed, gjorde en fortvilet Anstrengelse for at slippe bort, for idetmindste at naae Dagens Lys, om og blot for at doe der. Jeg fulgte hans vakkende Skridt. Med ubestrielig Banskelighed naaede vi tilsidst Tempelets Udgang. Der aandede vi — men ikke mere. Alt foran os var Drøgt og Flugt. Landet var, ligesom Templet, levende af væmmelige Dyr. Hvoromhelst Foden sattes, traadte den paa dem, hvorhen man end vendte Diet, saae det kun hæslige Skikkeler. Egypterne saae med dobbelt Hædsel paa det Onde, som de Skabninger anrettede, som de før havde opstillet paa deres Altere. Deres Mad, deres Drif, deres Leie; alt vrimlede af ølle Kryb, som gjorde alle Ting væmmelige, modbydelige, utaalelige og til usiglig Pine for Sjælen og Sanderne. Men de vedbleve at forøges, saa at vi blev overfommede af dem. Vi knuste, brændte, nedgrøv dem — Alt forgjæves. De synedes at regne ned fra Himmelten, at fodes af Stevet; de overstrommede os i millionvis. Ethvert Træ, enhver Green, ethvert Blad fastede dem ned, indtil Landet blev aldeles giftigt. Alle Forretninger ophørte, og Menneskene forbandede i deres bittere Dødsqvaler den Dag de blevne fædte.

(Fortsættelses.)

^{*)} Dette har Hensyn til de tre forskjellige Plager, omtalte i Bibelen, nemlig: Frøerne, Lusene og Insecterne. See 2 Mosebog 8.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838.

(Fortsat fra Side 223.)

Før det Andet, at Thomas B. Marsh underretter Wilford Woodruff, at P. P. Pratt underretter D. Pratt og at President Rigdon underretter Willard Richards, som for Tiden er i England.

Voteret, at President Marsh indrykker Ovenstaende i næste „Journal.“

President Rigdon gav nogle Raad angaaende den nødvendige Forsorgelse af de Tolv Familier, medens de arbeide for deres Gjenlösers Sag, og raadede dem til at undervise dem, som det maatte lykkes dem at omvende, til uden Opsættelse at drage til Indsamlingsstederne, og der at efterleve noisagtigt Guds Lov.

T. B. Marsh,

President.

G. W. Robinson.

Skriver.

I dag naaede Kirtlands Leier med megen Besværighed Talmadge, 20 Mile, da Veiret var meget varmt.

Tirsdagen den 10de. Omrent paa denne Tid besøgte jeg Adam-ondi-Ahman i Selstab med President Rigdon, Broder Hyrum og George W. Robinson.

Denne Morgen gjorde Leirens Raad-givere et Udkast til sex Beslutninger, hvilke eenstemmigt antoges, indeholdende følgende:

1) „Ingenieuren skal modtage Raad af Raadgiverne med Hensyn til hans Pligter.

2) Kl. 4 om Morgenen skal der blæses i Hornet for at vække Leiren, og 20 Minuter over 4 blæses der til Bon, paa hvilken Tid enhver Opstansmand skal paase, at alle Beboerne i hans Telt ere færdige til Andagten.

3) Lederen for hver Afdeling skal have en Fortegnelse over alle sine tjenstdygtige Mænd, der kunne staae Vagt efter Tour,

eftersom Ingenieuren fulde forlange, den ene Halvdel i den første, den anden Halvdel i den sidste Deel af Natten.

4) Ethvert Compagni i Leiren er berettiget til et lige Quantum Mælt, hvad enten det har Koer eller ikke.

5) Thomas Butterfield skal bestilles til Hyrde — at drive Koerne og Kreaturerne, og paase, at der bliver draget Om-sorg for dem, og at søge Hjælp, naar det behøves.

6) For Nærværende skal Leiren i ethvert Tilfælde ikke reise mere end 15 engl. Mile om Dagen, med mindre Omstændighederne nødvendigvis sulde fordre det.“

Leiren reiste seg Mile idag og slog sig til Ro tæt ved Akron, ved Ohio Kanalen, hvor de lettede deres Vogne ved at bringe noget af deres Gods i en Baad for at føre det ad den Wei.

Onsdagen den 11te kl. 10 Form. døde Eldste Wilber's Barn, og blev begravet kl. 1 Efterm. Leiren reiste elleve Mile og hviledt Natten over ved Chippe-way, og endftjondt Alle vare blevne gjen-nemvaade af en svær Byge og begave sig til Hvile med vaade Klæder, sagde en Mand, som havde været plaget af Gigt, den paafølgende Morgen, Torsdagen den 12te, at han ikke havde følt sig saa vel i lang Tid.

Leiren reiste til Wayne, 17 Mile, havde lidt Regn og lidt Knur.

Fredagen den 13de. Naaede Mohican, 17 Mile, vakte stor Nyhjerrighed blandt Indvaarerne, ledsgaget af nogle haarde Udeladesser om Joe Smith, medens en ørlig Hollænder sagde, at han onsfede han var færdig til at drage med.

Loverdag den 14de. Leiren drog til Misslin, 10 Mile. Dette var den første

Dag siden vi forlodet Kirtland, som ikke en eller flere Vogne gik itu. N. B. Baldwin fremførte Klage mod Abraham Bond for Skurken og anden uchristelig Opsæsel. Efter at have forhort begge Parter, henviste Maadet dem til Compagniet i deres eget Telt til Afgjørelse.

Søndagen den 15de tilbragtes i Leiren med at prædile Evangeliets første Principer, og Mange kom for at høre.

Mandagen den 16de. Reiste 16 Mile og leirede sig ved Springfield. Tre eller fire Mile østen for Mansfield mødte Leiren County-Sheriffen, hans Deputerede og Mr. Stringer, der havde udstedt Arrestordre mod flere af Brodrene for „Kirtlands Sællerhedsselskabs Penge,” og tog Josiah Butterfield, Jonathan Dunham og Jonathan H. Hale for Joseph Young og kastede dem i Fængsel. Mange Trusler fremførtes imod os, at Leiren ikke skulle passere Mansfield, men de forulempedes blot ved gjentagne Kanonstud, der affyredes for at stramme deres Heste, naar de passerede Maadhuset.

Tirsdagen den 17de reiste Leiren 16 Mile og opstog sine Telt paa Sletten i Whetstone District Kl. 7 Efterm. Netten var sat i Mansfield og de fængslede Brødres Sag optoges Kl. 8 i Morges, men ingen Skyld fandtes hos dem og de løslodes om Efterm. Kl. fire Minuter over eet, og traf sammen med Leiren, Kl. 7, havende reist 22 Mile. Medens de vare i Fængsel underholdt de sig med Bon og Sang, og frydede sig over, at de vare agtede værdige at lide for Christi Skyld; og om Natten saae de i Fængslet et Lys, ligesaa klart som Dagen ved Middagstid. Eldste Dunham saae paa sit Uhr, som kun var 3 Minuter over 1, og han fit det Vidnesbyrd, at de vilde blive udladte paa samme Time om Eftermiddagen, hvilket viste sig at være sandt.

Onsdag Morgen den 18de bestillede

Maadet Dominicus Carter til at være Leiren's Befuldsmægtigede. Kl. 1 Efterm. gjorde Leiren Holdt for at vederqvæge sig ved Kanten af Sletterne, hvilket var det første Privilegium de havde nydt uden at betale derfor, og indqvarterede sig i Byen Grand Prairie, 16 Mile.

Torsdag den 19de. Reiste de $7\frac{1}{2}$ Miil og leirede sig paa en Slette i en Linie for første Gang. Paa deres Reise idag traf de sammen med en Lamanit af Wyandot Stammen. Eldste Parker gav ham Josephs Stok, som behagede ham meget. Da han saae Leiren bryde op, udbrød han: „Dette forbærer mig høiligen.”

Fredag Morgen den 20de. Maadet rejsede Nogle af Leiren for deres Begjergelighed og Klynken, og det blev dem sagt, at de maatte ophøre med alle saadanne onde Ting og banlyse saadanne Følelser, ellers vilde de blive adspredte til de fire Beir. De leirede sig i Nat paa Landeveien, omtrænt en Miil fra Burlington, $9\frac{1}{2}$ Miils Reise. De blevde aldeles gjennemblodte af en svær Byge i Nat.

Løverdag den 21de. Beiene vare opblodte og daarlige; Nogle mundhuggedes, og ikke halvt tilstrækkeligt af Mad til Middagen, og Nogle vare saa hungrige for de kunde saae Aftensmad, at de spiste raa Mais. Reiste 16 Mile og sloge Leir ved Beiskanten, 7 Mile fra Sciota Floden.

Søndagen den 22de. Leiren var nødt til at benytte endeel af Dagen til at hente Fourage. Fik en Salve af raadne Eg, idet de passerede et Huus. Nod den hellige Gladver for første Gang paa denne Reise. I Lebet af Natten soer et Lyslegeme, af Størrelse omtrænt som en Kanonkugle, over Leiren tæt ved Jorden; derpaa hvirvlede den rundt en 40 til 50 Gauge, og gik derefter i horizontal Retning, indtil de tabte den af Syne. 188 Mile fra Kirtland.

Mandagen den 23de. Hjulet paa en svært belæsset Vogn gif over Venet paa Eldste Pecks Son, hvilket næsten stilte Kjødet fra Venet. Eldste Peck lagde Hænder paa sin Son i Herrens Navn, og han blev strax i stand til at gaae, og den næste Morgen var der ikke saa meget som en couleurt Plet at see paa Drengens Been.

Tirsdagen den 24de. Medens Søstrene vadskede, huggede Brodrene syv Acres Understov og hostede og bandt tre Acres Hvede, for hvilket de fik 19 Dollars.

Torsdagen den 26de forsamledes det øverste Præsidentstab, Hoiraadet og Bisstoppens Raad i Far West for at afhænde Kirkens offentlige Giendomme, som Bisstoppen havde under Bestyrelse; thi Mange af Brodrene havde helliget sine oversledige Giendomme i Overeensstemmelse med Abenbaringerne.

Det vedtoges, at det øverste Præsidentstab skulle beholde alle deres Giendomme, som de med Fordeel kunde anvende, til deres Underholdning, og at det Øvrige skulle stilles i Bisstoppens eller Bisstoppernes Hænder, ifolge Besalingerne.

Foreslaaet, assisteret og eenstemmigt vedtaget:

1) „At Udgifterne ved det øverste Præsidentstabs Reise til og fra Adam-ondi-

Ahman udredes ligeligt af Bisstoppen paa hvert Sted.

2) At alle det øverste Præsidentstabs Reiseudgifter skulle godtgøres.

3) At Bisstoppen bliver bemyndiget til at udbetale Ordres, kommende østenfra, forsaaadt som de ville hellige gammeldt; men dette skal gjøres under det øverste Præsidentstabs Tilsyn.

4) Det øverste Præsidentstab skal have den Rettighed at sige til Bisstoppen, hvis Ordres skulle betales af ham paa dette Sted eller i hans Jurisdiction.

5) At Bisstoppen i Zion modtager alle Helligelser fra Øst, Vest og Syd, som ikke ere under en Bisops Omraade i nogen anden Stav.

6) At vi bruge vor Indflydelse for at standse Salget af spirituose Drikke i Staden Far West, eller iblandt os, at vore Gader ikke skalde blive fulde af Drunkenstab; og at vi bruge vor Indflydelse for at saae Prisen paa Levnetsmidler nedsat.

7) At Broder William W. Phelps anmodes om at gjøre et Udkast til en Petition om at saae Countyretten forflyttet til Far West.“

Fredagen den 27de. Leiren kunde ikke saae højt Fourage, „fordi de varer Mormoner,“ og en Mand truede med at skyde Capt. Dunham, Ingenieuren.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Nr. Mi. St.
G. Ohlson, Stockholm	17 3 "
P. Nielsen, Fredericia	5 " "
H. Jensen, Aalborg	22 4 "
M. Nissen, Lolland	7 4 "
	<hr/>
Summa	52 5 "

A Hymn for the Scandinavian Mission.

Tune: „Come to me, will ye come.“

Where the Islands are green by the Baltic's blue wave
 Now the Standard of Truth is the beacon to save,
 And its fair folds are seen upon Sweden's rough shore,
 And afar to the North, where the wild torrents roar.

Lo! the morning hath broke, — 'tis the light of a day,
 Which in rapture shall glow while the nations decay,
 For old Isr'el must come from the Isles of the sea,
 And the serf, and the slave find the land of the free.

And those blessings far greater, which God hath revealed
 By his servants the Prophets, in Zion are sealed;
 And the chosen shall stand in their lot in that day,
 When the wicked like snow shall be melting away.

And the Dane and the Swede, and the Northman shall come,
 And shall mingle with Saints and with Angels at HOME:
 While the beautiful West, and the Temples of God
 Shall be sought by the saved from all nations abroad.

Copenhagen April 26th 1859.

Jabez Woodard.

I n d h o l d.

Side.	Side.		
Synden og dens Aarsager	225.	Israælitternes Udgang fra Egypten	
Nedvendigheden af at uddanne vor		(fortsat)	234.
Land	229.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) :	237.
Nedaktionens Bemærkninger	232.	Poësi	240.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzengade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.